

ngọc tự

những dòng chữ
từ

năm tháng

thơ

Tủ Sách T.Vân & Bạn Hữu
2016

■ làm thơ viết văn từ những năm tháng đi học (1965-1969) và thời quân ngũ ở Không Quân (1970-1975). Tiếp tục không đều đặn từ sau 1975 cho đến nay.

■ một vài dấu mốc :

_ trong nhóm chủ biên bản nguyệt san văn học thời đàm Quân Chúng (1966-1971)

_ cộng tác viên tuần báo Diễn đàn Chính đảng (1971)

_ thư ký tòa soạn Tập san Lý Tưởng Không Quân (1974-1975)

_ bị chính quyền cộng sản bắt giam năm 1984 và đưa ra tòa năm 1988 trong vụ án các văn nghệ sĩ quen gọi là “những tên biệt kích cầm bút”, vì liên lạc và gửi bài cho Văn bút Việt Nam Hải ngoại tại Paris (1981-1984)

_ tham dự trang T, Văn & Bạn hữu từ 2012

ngoctự

**những dòng chữ
từ
năm tháng**

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu

Ấn bản điện tử

2016

*xin đừng xem ấn bản tập hợp những bài thơ này
như là một thi phẩm. Đây chỉ là những dòng chữ
ghi lại chút ít kỷ niệm vụn rời cùng sự cảm nhận
nơi tháng năm đã qua về đất nước_cuộc
đời_tình yêu và bằng hữu.*

ngoctự.

mục lục

những mảnh tình rời	01
ở cuộc tình này	20
những bài thơ viết sau tháng 4 năm 1975	42
ngọc tự - nhà thơ của cuộc đời -Hồ Nam	84

I.

**Những bài thơ trích trong tập Những mảnh tình
rời - NXB Quân Chúng - Sài Gòn 1970**

những
mảnh tình rời

NGỌC TỰ

quanchung

lời tự nguyện đầu năm

bắt đầu thêm một thời gian nữa của thượng đế
bắt đầu thêm già nua cho đời
những điều nhớ điều quên
ta đã đánh mất tuổi thơ
ôi ta đã đánh mất ta
không còn gì cho hôm nay
những gã điên khùng đã ngạo nghễ lớn tiếng cất
giọng cười tội nghiệp
xin chặt đứt dùm đôi tay này
đôi tay nâng niu tóc huyền thần thoại
đôi tay cầm súng đạn nhắm chùng có da thịt người
làm bia
đêm hay ngày bây giờ cũng là lừa lọc
xin chọc thủng cho mù lòa dùm đôi mắt
ta đã nhìn thấy chiến tranh ta đã nhìn thấy khốn khổ
ta đã nhìn thấy muôn vàn vênh váo đê tiện
xin chọc thủng luôn hai tai
không bao giờ còn phải nghe lời ngon ngọt độc dược

không bao giờ bom đạn còn làm giấc ngủ dở chừng
không bao giờ còn nghe khóc lóc thở than
hãy để cả sống mũi này cho bằng phẳng như một
lần giật mìn quốc lộ
cái sống mũi thật thô bỉ chưa khi nào phập phồng
hón hờ sao chỉ ngủi toàn nồng nặc hơi người
xin chặt què dùm đôi chân chớ nên nghĩ ngợi
sẽ chẳng bao giờ ta cất bước rình mò
mà rất có thể không chừng đạp phải hầm chông hay
một quả lựu đạn
ghi làm lần thắng cuộc
khóa cứng ngắc luôn cho cái mồm
không khi nào còn cổ võ hoan hô không khi nào còn
cất lời nguyện rủa
không khi nào còn đọc được tuyên ngôn diễn văn
không khi nào còn uống nhằm mật đắng
không khi nào còn chân thật tỏ tình giữa muôn phần
bội điểm đảng
xin bửa đôi dùm trí óc ngu muội thật ngọt
sẽ chẳng bao giờ suy nghĩ như một kẻ già nua
thôi hãy làm khô đặc trái tim
cho thân xác này hóa thành cây cỏ
khu rừng vô cùng bình yên
hoa bắt đầu nở nụ cây lá cúi chào và loài chim di trú
cũng lũ lượt bay về
đấy là một mùa xuân
có ai nghe thấy không
thượng đế có nghe được không
ngỏ lời chào năm vừa vội vã đi qua.

buổi trưa trong tiệm hớt tóc

cả một buổi sáng anh đi qua thành phố
đi như gã khật khùng tìm lại từng dấu vết cũ xưa
màu áo em bây giờ ở đâu
chẳng còn hai hàng cây cao thì thâm nuôi tiếc
làm sao anh hỏi một lần
hôm nay trời rất lạ chưa quen
hôm nay người rất lạ chưa quen
con phố đã đi theo tuổi học trò vào quá khứ khép
chặt
(mà tuổi học trò thoáng qua đời ngắn ngủi như bài
tình ca độc nhất)

chưa khi nào anh cất tiếng tạ từ
sao chia xa im lìm quá đỗi
hàng cột đèn buồn bã nhỏ lệ thăm mừng
anh chợt hiểu cơn mưa cuối mùa vội vã bỏ đi những
đêm tàn tạ hững hờ không còn cây lá
con phố của từng chiều ngập ngừng đan tay bây giờ
trở thành sân khấu vĩ đại
những tên hề diễn xuất tự nhiên trong vở kịch
cộng đồng
và mỗi người tự tán thưởng vai trò chính mình

anh bồi hồi gom góp những hò hẹn cũ yêu em đam
mê vô vàn đeo lên hai vai gầy nhưng nhớ đi tìm
chuyến tàu trở về kỷ niệm
toa tàu thân quen đã treo biển quán rượu
con đường sắt dựng thành chắn song ngăn cách ngăn
đòi

sao nắng lại nhạt màu trên những ô cửa building
(mà chính ra phải trên vạt áo lụa liêu trai)
sao nắng lại rục rở trên những nòng súng vô tình
(mà chính ra phải long lanh trong mắt em của lần
đổi giận)

sao anh lại không một chút rung rung
thôi anh đã hiểu sự già nua đến theo thời gian mất
rồi
những sợi râu khô ngắt làm nhột nhột khó chịu
cầm dấu hiệu tội đồ đó em
anh đi về leo ngòi trên chiếc ghế bành êm ái
ôi thật tài tình lưỡi dao tên thợ cạo khoan khoái vô
cùng

phải cắt bỏ cái quá khứ thừa thãi
đừng hối tiếc cái quá vãng thừa thãi
những sợi râu khô ngắt dấu hiệu tội đồ lại đang bắt
đầu trở mọc quanh cằm hay sao
anh bỗng vừa thấy em trong nỗi nhớ
phải em đó hay không
phải em đó hay không
con sơn ca nắng hồng khu vườn mùa xuân cũ.

ngày tháng đó

bắt đầu bằng buổi sáng ngồi trong quân trấn ngó ra
con phố nhỏ hẹp
con phố thật quen thuộc những buổi trưa buổi chiều
học trò con gái về qua
(áo trắng solex phóng vút rất nhanh)
chuyến xe lam cuối ngày vội vã
những gã quân nhân cảnh sát chiếc gmc tuần tiểu
lâm lì
rất âm thầm như đêm nao một mình lang thang và
quán cà phê cuối đường
ta chột hiểu tất cả bây giờ khởi sự cách ngăn
nổi ghen ngào làm ứa nước mắt
tất cả bây giờ khởi sự cách ngăn
giơ tay vẫy chào thành phố rất vội
ta là kẻ sao quá đổi ngu đần
ta là kẻ sao quá đổi phản bội hững hờ
chưa làm được gì cho bố mẹ già cả suốt đời cơ cực
long đong

chưa nói hết được thế nào là niềm tự hào vinh hiển
thế nào là tủi nhục xót xa thế nào là cảm bấy đời
cho lũ em mới lớn

chưa dành đủ thời giờ mà tỏ tình với bạn bè quen
thân rất mến

chưa một lần tự nhận rõ ra ta
tất cả bây giờ khởi sự cách ngăn

khi này đã vào đây những buổi sáng buổi trưa tập
họp

những lần xếp hàng đi ăn cơm

những bữa cơm còn ngon hơn những bữa cơm khó
nhọc nước mắt ở nhà

đêm về ngủ trần trọc trên giường sắt

có chăn có màn ấm hơn ở nhà

mặc bộ quần áo thật đẹp

vác súng đội mũ tập nắng tập mưa tập đêm tập ngày

sẽ không một thở than suy nghĩ

đã có nhiều mệnh danh tất cả bây giờ khởi sự cách
ngăn

buổi chiều cơn mưa sao qua thật vô tình

hàng cây buồn bã đổ lá đầu sân ta bỗng nghĩ đến lần
tập dịch sáng mai

tự hỏi rất thâm

ngày tháng đó bây giờ ở đâu

ở đâu.

những ngày đầu trong lính

ở đây không còn những buổi sáng dậy muộn
ly cà phê và điều thuốc đầu ngày
khởi sự như một nhàn rỗi
có phải vậy anh em
những anh em đang quét lá dọc sân
những anh em cầm nển lui cui bờ giao thông hào
và dĩ nhiên mặt trời chưa lên
poncho đã gấp vào ba lô rất vội
hai vòng chạy đều tiếng đếm một hai
mẫu bánh mì thân quen trao nhau từng buổi sớm
ngày

ở đây không còn bữa cơm thịnh soạn với giấc ngủ
ngọt đầy
chẳng một nghĩ ngợi cho buổi chiều vội vã
có phải vậy anh em
tay cầm ga men xếp hàng đi xuống nhà bàn
có phải vậy anh em
tạp dịch rất nhanh sửa soạn di hành ra bãi
nắng đã đổ lửa làm mồ hôi
đường bắt đầu dài gian cực
nỗi nhớ về thành phố vội vàng
như lần ngủ gật giữa căn phòng con ngáp vặt
rất hiểu thế hít đất và thềm thường ly cà phê
ở đây không còn buổi tàn chiều lang thang rồi quán
nước cuối đường
những màu áo về qua
bơ vơ thản nhiên như giọng hát bản nhạc cũ mềm
ngày thành phố đều đặn như thế đó
anh em ta đã vào sân tiểu đoàn
giọng hát đang vươn xa lời chịu đựng
súng cầm tay nặng trĩu hào hùng
nghĩ nhanh ngưng nước nhỏ bi đông và vôi máy chảy
trần
loay hoay như lần tháo chùi khẩu garant M.1
an thỏa như lần súng đã cất vào kho
ở đây không còn đêm mộng mơ chần mản thật êm
vợ vội mũ sắt poncho nằm đầu sân có nhiều công sự
ngó nhanh tàn lá sao trời giấc ngủ bỗng đến vô tình
vô tình hơn tiếng còi dài tập họp bất ngờ

bắt đầu một ngày mới
ở đây tất cả đều khổ cực vội vã
vội nổi háo hức trẻ nhỏ đợi chờ phép cuối tuần
đó là cuộc vào hàng
cuộc vào hàng cần thiết cho hôm nay
phải vậy không anh em
những anh em đang nhảy xồm đang nằm dài hít đất
những anh em đang chà láng cuối đêm
những anh em đang trình diện dã chiến
những anh em đang tủi buồn cúp phép những anh
em đang chạy vòng sân tiểu đoàn
những anh em đã mỉm cười buổi sớm hồng đi hành
ra bãi

đó là cuộc vào hàng
cuộc vào hàng cần thiết cho hôm nay
(hay những người bắt đầu im lặng tham dự cuộc
chơi mới)

phải vậy không anh em
phải vậy không anh em.

bài cho người tình nhỏ

trên ngọn đồi trọc thật ít hoa lá cơn mưa đêm đã về
ôn ập
quát những giọt nước giá lạnh như hôm nao bỗng
dưng khóc nghẹn ngào
khẩu súng vẫn nặng nề trên tay
mưa ướt đầu ướt cổ
đôi chân lùng bùng trong giày đem theo tháng ngày
tuổi đời loay hoay
anh thềm hơi thuốc nhỏ đủ ám áp đầu môi
một lần co ro ngậm cà phê đắng em vô tình chợt nhớ
trời trở lạnh đêm bão rớt ngõ ngang
sao không phải đả lạt để anh chạy vội về ngang con
độc cuối thành phố cho dù chân bước bơ vơ
sao không phải huế để anh băng khuâng qua cầu tìm
sang bên chợ đầy người mà thấy một mình cô độc
trí óc lãng quên ngóng nhìn em huy hoàng lần quất
những buổi đêm khép cửa làm lủi bỏ đi hàng cột đèn
ngõ khuya vàng vọt âu sầu
mưa như đêm này khung lều sũng nước
niềm cô độc lặng lẽ trên hàng rào thép gai và nhịp
đại bác làm luân khúc vọng đều
ru anh khởi sự vào nỗi nhớ quen thân
thấy yêu em vô vàn

ví dụ đều đặn từng buổi sớm nhìn sương bay về u
hoài trong lũng thấp
không còn một lần cựa mình ngập ngừng đan tay
vào nhau nghe hơi thở rộn ràng
dù có vội vã hơn hồi còi tập hợp sáng trưa những
bữa cơm nuốt vội rất nhanh
túi buồn trĩu nặng trên ba lô
(và em thì vẫn hoài huy hoàng trong nỗi nhớ)
anh chợt thấy kỷ niệm tuổi thơ vương mắc đây trên
bụi tre gầy hàng cau xanh loang nắng vườn trưa
giàn mướp hoa vàng
thơm ngát hương bưởi nồng nàn trên tóc ai vừa gội
con đường đi lên bãi tập qua suối qua đồng mờ hôi
trong mắt trong môi
có mẹ già việt nam bao dung bên cối đá đầu hè con
chím nhỏ chuyền cành lũ trẻ mon men chui sang
rào dậu vắng
phải đây không việt nam an bình
chân bước sao ngập ngừng dung nhiên
anh đã nhìn thấy tóc mẹ đổi màu trên ngày tháng cơ
cực long đong
những buổi đêm ngồi ngắm đôi đàn con lệ sâu hoen
mắt
xin hãy cho nhau nghe lại tiếng nói thủ thi tuyệt đỉnh
thương yêu
thiên đường tuổi mơ không khi nào trở lại
dù hiểu hết thấy mọi điều phải hiểu
sự xúc động bao giờ cũng là nín thính

anh chả còn có thể nói gì hơn khi phản trắc lọc lừa
bắt đầu thường trực
những gã thất nghiệp đã thủ hết các vai kịch kiếm
tiền hút thuốc ăn cơm
sân khấu lem nhem đám khán giả ồn ào gã đạo diễn
mím cười xoa tay
thôi anh cũng tự dung hóa thành cây cỏ làm một tên
dũng sĩ bung mặt ngu đần theo tiếng công cười lạc
đà chạy rong qua sa mạc đi tìm nơi chinh phục
bởi đã qua nhiều lần cầm lạng tập dượt
những ngón tay thô bỉ và trí óc ngu đần
làm sao mở rộng nài van cất lời suy nghĩ yêu em
đêm hững hờ trên đầu nổi viển mơ làm trẻ nhỏ như
ngày tháng nào âm thầm khuất vắng
giác ngủ thành phố có nồng nàn mộng mị
chả khi nào chàng hoàng tử xưa còn được rón rén
trở về thẹn thù đánh thức nàng công chúa môi
cười e ấp
dù nhớ nhung vẫn làm u hoài tha thiết
đêm sâu quá đổi mịt mù và thật nhiều thú dữ vây
quanh
thôi ngủ đi em
ngủ đi em.

bài chào tặng nhơn phú

như thế là tiếng công đôi hiệp bắt đầu âm ỉ
thôi mai ta đã đi rồi
giơ tay vẫy chào đại giảng đường đón ta buổi nào xa
lạ

giơ tay vẫy chào những B. những F.
những học lửa mồ hôi trong mắt trong môi cay mặn
nắng cháy và nụ cười uống rất vội ly xương xâm
cho ta chào luôn hơi cát ẩm lặn thế chờ thật mới
những con đường đá sỏi và vòng chạy vũ đình
trường

chào đêm đã chiến bận rộn khó quên
xin chào cả từng đêm vác súng ra tuyến đọi gác đốt
điều thuốc bắt đầu nhớ nhưng ngó sao trên trời
trí óc thì tính toán thật nhiều ước mơ
có cả ước mơ cuối tuần ra phép

chào bữa cơm nhà bàn có tấm gỗ và nước tương
chào khung giường sắt lần trở mình nghe nặng nhọc
chào nụ cười bạn bè thân quen
chào buổi đêm cô đơn se lạnh lắm rồi đi qua những
con đường hai hàng cây cao thì thầm nói nhỏ lời
buồn bã
ta cũng xin chào quán cà phê khu gia binh thật ngon
ta cũng xin chào Xuân Hương những lần uống chai
bia tập tễnh lãng quên đời
chào hết thấy và cả một sớm ngoài khu tiếp tân nắng
ấm đã chọt yêu em vội vàng đôi mắt bò câu và mái
tóc đen
thôi mai ta đã đi rồi
giơ tay vẫy chào những nghẹn ngào ngập ú làm
u hoài bước chân
xin đem thêm ngày tháng này vào nỗi nhớ
sẽ không còn hò hét trình diện nhẩy xôm hít đất đi
vịt đi cóc quay xe bò trước lộn sau
có gì rình rập đợi chờ bên ngoài cổng quân trường
dưới chân đồi đó
làm sao mà hiểu
một lần nữa vẫy chào và cảm tạ nồng nàn
tặng nhưn phú.

khi trở về khu phố cũ

khi trở về khu phố cũ
dãy nhà mới ngõ ngang đón chào dừng dưng
và những rào dậu đã bắt đầu phơi rất nhiều quần áo
trận
màu vôi tường cánh cửa sơn hồng còn đâu nữa màu
hoa lý dụ dàng
buổi chiều hoàng hôn nằm mỗi một trên mái tóc
lười chưa kịp chải
nàng con gái đứng tựa khung cửa sổ nhỏ lệ buồn
rưng rưng
không biết người ra đi bây giờ có vẫn làm u hoài nỗi
nhớ
tàn cây trướng cá xôn xao tuổi nhỏ sao không đan hoa
nắng lối ngõ đất đen và lá mục
ly cà phê quán nghèo đã mất hương vị buổi sáng đốt
điều thuốc đập xe đến trường
không thốt được lời bỗng ngập ngừng cả bước chân

khi trở về khu phố cũ
tóc mẹ già chớm đổi màu héo úa long đong
mấy đứa con xa thì vẫn suốt đời đem theo bội bạc

lũ em thơ tư lự dừng bút trang vở nét chữ chim non
ngừng đầu nghe súng vọng gọi nhắc chùng vào đêm
gã chưa quen mặt giờ tay vẫy chào nói ngôn ngữ lạ
học trò con gái tan trường về qua quên mất thẹn thù
vành nón nghiêng nghiêng

đêm đến như rình rập
sao không còn những cha Năm Thiệt cha Hai Hào
ngồi ngân nga bài vọng cổ
nướng mẩu cá khô uống chung ly rượu thuốc nói
chuyện lãnh quên đời
sao không còn những thằng Lâm thằng Sinh thằng
Trực thằng Đức
bây giờ chỉ nghe nói những miên heo hút và sự chết
thì quá vội vàng
châm điều thuốc im lặng nỗi buồn thấp sáng

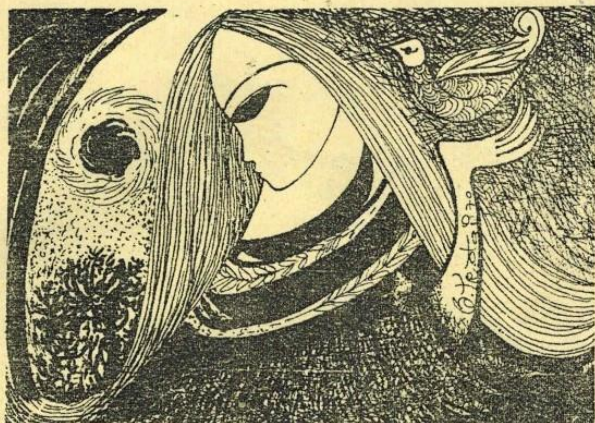
khi trở về khu phố cũ
lưỡi dao bôi hồi nào bỏ đôi trí óc rỗng tuếch mọc
đầy đá sỏi

một nửa rơi trũng vào hư vô
một nửa loay hoay đi tìm chỗ để
ôi mắt mát sao đã quá nhiều

khi trở về khu phố cũ
chẳng còn gì trên đôi tay
chẳng còn gì trên đôi mắt
chẳng còn gì trên bước chân rã rời
chẳng còn gì làm phế tích khu phố cũ như một thần
thoại
chuyến xe thời gian có khi nào quay lại quãng
đường quá khứ
thôi rồi ta cũng chẳng còn ta.

II.

**Những bài thơ trích trong tập Ở Cuộc Tình này -
NXB Từ Thức -Sài Gòn 1971**

THƠ

NGỌC TỰ

Ở CUỘC TÌNH NÀY

1 TỪ THỨC
XUẤT BẢN

buổi sáng chân dung buồn nơi điệp khúc cũ

chuyến tàu kéo hồi còi rất ngắn chạy vào ga nhỏ
gã kéo ghi buồn rầu phát còi
chả có sự đón đợi nào như thường lệ nơi đây
chuyến tàu trầm ngâm chờ đầy những viễn khách đi
hoài trên con đường sắt suốt đời im lìm
nắng xuân nhẹ nhàng len vào tóc rối
nhớ mùa hạ tiếng hát ve sầu đã qua làm lá thu rơi
đầy vai áo chiều hẹn hò nhau
bỏ quên sương mù ngoài khung cửa
mùa đông đã tới
còn bên đố đó không trên hành trình này
chút kỷ niệm u hoài dừng lại
ôi vẫn tưởng chừng đâu đây những chuyến tàu đều
đạn đi về đem theo chia xa thương nhớ vẫy đuổi
khăn hồng

úp mặt hai bàn tay gầy guộc
đêm nay
con mưa rất lạ đổ về
ném trứng linh hồn co ro vào tường nhớ
này hãy nhìn xem cuộc đua bắt thời gian chậm chạp
chuyến tàu vẫn giữ nguyên dáng điệu hùng hồ
những ga xếp dọc đường đã thành pháo đài phòng
thủ kiên trì
chuyến tàu hãy chạy về tường nhớ
đừng tìm bến đỗ bởi cơn mưa rất tầm tã cô lập vây
quanh
ngọn đèn bão yếu ớt hy vọng
dấu hiệu cách ngăn mất rồi
mảnh khăn hồng thân quen úa màu rách nát
trên sân đợi chỉ có những rình bắt đón chờ
mũi dao sẽ đâm thẳng vào ngực
nỗi lo sợ nín thính
cuộc giã từ nào không gặp gỡ dặn dò
chả biết em có về trên chuyến tàu đêm nay
ga nhỏ vẫn đợi chờ hời hợt năm cũ thật nhỏ nhẹ an
lành và những rộn ràng đón đưa

chào đêm đã qua và quên lãng hết thảy
buổi sáng
buổi sáng thức dậy soi gương
buổi sáng già cả
buổi sáng đốt điếu thuốc
buổi sáng trông không như mơ
buổi sáng chưa lên nắng
buổi sáng nghe tiếng hát ngọt ngào
buổi sáng buồn tình huyết sáo khúc nhạc cũ mèm
đêm qua
buổi sáng ra phố không cất tiếng chào hỏi
buổi sáng đi đến sở làm
buổi sáng như buổi sáng
những con đường căn cứ hàng rào và công sự
những người con gái thư ký sở huê kỳ diêm dúa
chung diện mỉm cười
cột đèn nào đã khóc trong cơn mưa đêm qua
dãy nhà hai tầng ngói đỏ có gì quanh đây buồn bã
vậy
ta không nhìn ra ta hay sao
đúng rồi cũng chỉ là cái điệp khúc cũ ấy quen thuộc
mà thôi
chân dung rất buồn ở những buổi sáng.

hai lần đi về trên một đoạn đường

buổi sớm nay thật lạnh
như một ngày bão về và sương mù kín dày trên
đường
bầu trời mùa đông
của quê hương mơ tưởng không bao giờ bắt gặp
những chiếc áo len màu tím học trò
và những kẻ lữ hành cô độc ngồi thở khói thuốc
bâng khuâng
thôi rồi hình như mỗi người đều là những kẻ cô độc
tự ý nín thính chả còn mỉm cười chào nhau
quên lãng lời thăm hỏi buổi sáng
những chiếc tàu lằm lũi trên biển khơi và những
hải đảo thì quá đỗi vô tình
anh chợt hiểu sẽ yêu em
thật bất ngờ như chưa bao giờ hò hẹn
những cánh chim di trú trở về và mùa xuân rón rén
bước chân tung tăng mơ mộng tuổi vào đời
anh không thể tham dự trong cuộc sống em như một
cuộc biểu tình
cuộc biểu tình với mọi thứ tuyên ngôn hò hét
(những cuộc biểu tình đã phình gạc tuổi trẻ nơi thành
phố chúng ta)

hãy phà những khối thuốc ầm áp đăm mê cho loãng
biên sương mù để nắng lên trưa nay tan trường làm
hồng má môi

nghe nói đó không
nắng ơi

thế là một ngày đã qua đi
những phiên muộn lại chiếm cứ từng chỗ trong đầu
có ai cho ta mượn cái búa
tiếc mà chi thứ trí óc luôn luôn nhưc nhối quánh đặc
này

bây giờ hãy xếp gọn đống hồ sơ dù sao cũng đã có
như số tuổi im ngoan tuân tụt đi vào đời sống mỗi
người

chúng ta sửa soạn trở về một nơi nào trú ngụ
những con đường thành phố hàng cây cao hoa nắng
lỗ đổ quyện bước chân hờn đổi đã chặt bỏ hết rồi
em biết không

khoảng cách khi này là một khúc quanh đầu ngã tư
sự chờ đợi gặp gỡ rất lâu như đón hoài chuyến xe
buýt chả còn chậm nhọc chạy về

thoảng bồi hồi dạt dào cho đáng lạ thân quen
mà người con gái nào trông cũng quen cũng lạ
hoàng hôn yêu kiều xõa tóc

buổi chiều về qua phố đông người anh không còn
thấy mây thấy nắng

chỉ thấy em về trong nỗi nhớ mênh mông
và một ngày âm thầm kết thúc.

quán hồn

quán hồn ta sẽ mở suốt đêm nay
không bao giờ còn đóng lại
em yêu dấu
quán hồn ta đã mở cửa từ nguyên khai
xin chào mời ân cần những bước chân viễn khách
này người trở về nơi phương xa mang đôi mắt em
lưu ly hoài vọng
hãy bỏ trái tim đam mê ngọt nồng vào ly đắng ngỡ
đời
cho ta uống cạn men say
ngổ lời đón mừng chàng lữ khách đem theo mái tóc
nhớ thương ngày tháng
mái tóc từng sợi ngắn dài
nói kết buộc chặt lại dùm thời gian
(thời gian vẫn dài và chẳng bao giờ cuối cùng)
để những người đã đến không còn nhớ nỗi đoạn
đường từ giả
em yêu dấu
đó là quán hồn ta đã mở cửa
có phải bước chân chim sẻ buổi sáng qua dốc phố
đến trường lạc lối tung tăng
quán hồn ta làm khu vườn mùa xuân hoa nở dịu
dàng

mọi lối vào sẽ bỏ ngõ
thôi rồi mùa xuân đã qua đi mất
chúng ta bắt gặp mùa hạ nơi thành phố buồn lạ lùng
quán hòn ta khai mạc khu triển lãm tự do
treo bán rất nhiều những muôn phiến cô độc
trung bày cả cái quá vãng tham dự đời sống ấy
mà thôi
sẽ không bao giờ đề giá niềm vui nào sẽ tới
chả cần nhắc lại với mùa thu lá vàng u hoài cũ mèm
làm gì
chả cần nhắc lại với mùa đông những cánh chim đi
trú lạnh lùng làm gì
quán hòn ta đã mở cửa
ôi người-khách-chờ-đợi-đầu-tiên-cuối-cùng-em sẽ
đến khi nào và có hẹn lúc ra đi
thật vô tình quá đời
con mưa buổi tối thứ hai
hàng cột điện nhớ nhung đứng ngóng âu sầu
hình như mỗi người đã tìm xong nơi trú ngụ
quán hòn ta vẫn mở cửa suốt đêm nay
không bao giờ còn đóng lại
em yêu dấu
có ai sẽ đi về rất muôn nơi quăng đường con mưa
buổi tối thứ hai

• phụ bản 1. Cảnh trăng đêm

em đi lâu rồi ôi đêm trăng
trôi chảy trên miền sông nước

khi mùa mưa trở lại

một viên sỏi ném vào ao hồ trí nhớ
điều thuốc khơi dĩ vãng
ôi những đêm mưa cũ kỹ nào sao thương nhớ vô vàn
người con gái ấy
người con gái đã bảo hãy yêu thăm cỏ xanh và hàng
cây cao
rời hoa lá mùa xuân bắt đầu phai nhạt
buổi chiều nay công viên trời mưa nên vắng người
có hồ hẹn đâu nên chả cầu cho mưa đừng tạnh
những chiều mưa trí nhớ
giận hờn
quay gót đi về trong phố
pho tượng không giơ tay chào
học trò con gái phóng xe rất nhanh
một lần đan tay rồi nhớ
một lần trở bước rồi quên

có phải chúng ta đã xa nhau vĩnh viễn
đường về chỉ qua cầu là đêm tàn nhanh
những mùa mưa hoài hoài trở lại
còn giọng nói ai hỏi sao anh hay hút thuốc
sao anh hay uống cà phê
những người già cả rất sợ cà phê vì ngại đêm về
không ngủ được
hay biết gì chưa người tình nhỏ ơi
trong cơn mưa đêm nay tuổi trẻ anh đã hồi sinh
sắc dáng em chợt về với thời gian xưa
những hạt mưa đong nhịp trên mái tôn đánh thức mơ
mộng rộn ràng quá
hãy đứng dậy khoác áo mở cửa ra đi
mưa tình tự
mưa nhớ nhung
mưa mời gọi
mưa vỗ về êm đềm
mưa cho chúng ta bắt gặp nhau
dù những lần hẹn hò nhưng chẳng đến
dù bây giờ đã thay đổi hết rồi em thấy không

những điều thuốc chưa đủ thấp sáng nổi buồn anh
già hơn hai mươi tuổi

vứt bỏ tất cả

ta đi hân hoan dưới hương mưa ngạt ngào
không phải xuống phố để biểu tình hò hét
không sắp đặt những toan tính dự mưu
cũng không đi đăng quang ngôi thần tượng nào
và cũng không muốn làm gã hát xiếc đi giày
xin hãy hiểu thật tình
trả cho ta yên ổn này những bữa vây rình rập
nơi đến của ta chỉ có thể là quán cà phê cũ kỹ nghèo
này

ở đó uơm dậy trong trí óc những yêu đương mê say
không còn gì để cung từ tự thú
van xin để ta im lặng với cơn mưa thân quen đêm
này

thôi em yêu dấu thấy không
mùa mưa đã trở lại đây rồi
mùa mưa đã trở lại đây rồi.

phụ bản 2. Cao'nhinh
nơi thất vọng trong đời sống

khi xa thành phố

mai anh đi xa thành phố
chẳng có gì làm hành lý mang theo
thiếu mất sự ân cần mời giữ
nên không hiểu sẽ còn lại được bao lâu
thành phố của trí nhớ ấy những buổi sáng đạp xe
đến trường
nặng vào thu rất nhẹ
anh thêm hơi thuốc nhỏ ấm áp và ngậm cà phê
như thêm môi hôn cuộc tình chưa đến
như cuộc tình nào đã xa rồi
hôm nay thành phố đông người xuống đường đả đảo
hoan hô
thành phố biểu tình gậy gộc
thành phố ngồi xe đi tuần tiểu thối còi
những mê cung phù thủy những danh từ độc dược
bữa vậy ngày tháng này anh đã yêu em
dù rất nhiều lần van xin yên ổn

vẫn là tráo trở rình rập thường trực bao quanh
em yêu dấu
cho dù tình yêu vốn mấy nồng nàn vẫn bị ấn định
quanh vòng rào thép gai hay giờ giới nghiêm mỗi
buổi

ai bảo em có mặt nơi thành phố này
và khuôn dáng buổi sớm mai chờ đợi
để anh yêu em
rời mai đây về trên ấy
mà chưa biết sẽ có gặp lại nổi mơ
bởi em nào một lần ngỏ với anh lời đoán hứa
nên lo sợ khi xa thành phố không có gì làm hành lý
mang theo

nắng sài gòn chiều nay đã nhạt
về qua đó anh vẫn tự hỏi băng khuâng và nhớ vô vàn
mai xa thành phố rồi chẳng biết có gì làm hành lý
mang theo

chiều nay mưa đó nghe không em

chiều nay mưa đó nghe không em
bên ấy chả biết mưa có hay trở lại vào những buổi
 chiều buổi đêm đèn rất vàng ngoài ngõ
những giọt mưa rơi xuống từ trên khoảng cao ấy
phải không em
đâu thể nào định được khởi thủy
(tình yêu làm sao biết rõ lúc bắt đầu)
những giọt mưa thánh thót tuyệt diệu
nhỏ thấm ướt hồn anh cánh đồng cát nắng khô
đám lữ hành mọi lo phiền ngày tháng đời đã cất
 bước suốt đoạn đường chịu đựng
hãy báo hiệu ốc đảo ở cuộc tình này
như lời đoan hứa mới

nga

anh thăm gọi tên em rất nhớ nhiều lần
thoảng trong hương gió ru hoàng hôn trên từng dãy
thông xanh

hợp khúc nào thật lạ

sao đến nhớ quá đi thôi
nắng lùa ngủ im tiếc nuối vào những mùa hè học trò
mất rồi

làm chiều nay mưa đó nghe không em

anh không ngồi trong quán cà phê nhỏ mọi ngày để
nhìn đôi mắt nhẹ dỗi hờn đáy cốc
cũng chẳng gặp gỡ nhau nên đâu biết em có nói cười
rất vui

chiều nay mưa đó nghe không em

chiều nay mưa đó mà đã mong những chiều rất nắng
ví dù chưa hiểu sẽ đến thăm anh em mặc áo màu lụa
trắng hay áo màu xanh

bởi chúng mình nào có dặn dò ước hẹn

nhưng màu xanh và lụa trắng thì đã trót yêu tự bao
giờ

chiều nay mưa đó nghe không em

ví dù chưa đón đưa nhau về làm những người nhớ
nhưng má hồng e ấp
để hôm nao như chúng mình yêu nhau anh cũng ngỡ
ý thẹn thùa

dẫu rằng mới trao nụ hôn thăm rất vội

mà tình gửi lại vẫn quá đỗi ân cần
chiều nay mưa đó nghe không em.

cầu nguyện

chiều nay đi lễ chùa em có cầu nguyện gì cho anh
khi hai bàn tay chim sẻ khép kín
đôi mắt rất ngoan ngược cao thành tín
anh lặng nhìn mà nghe cả trời thơ mở rộng
bay loãng xa theo nhịp chuông ngân sao quá đỗi
buồn
trón vào phiến mưa u hoài làm hàng thông băng
khuâng ngoài lũng sương
mùa hoa đào đỏ tím ấy bây giờ chưa nở
trời thơ chạy về ngủ im trong nỗi nhớ
và trau chuốt trên từng nét chữ đêm nay
em yêu dấu
anh đã là tên lái xe honda quá dở
nên ôm nỗi lo sợ vô cùng
bởi không đưa em về qua những ngã đường thành
phố

thật nhẹ nhàng như mơ
những ngã đường thành phố thì nhiều ổ gà và bụi
người viễn khách anh chậm chạp chưa kịp làm nhớ
làm quen
nên tội này chả biết em có xin cho được tha thứ
bây giờ bên ngoài trời đã mưa rồi
mưa như hôm nào ngại ngần chia tay
mưa rất thân quen chiều chuộng
còn mơ mộng thì vẫn chả là vôi vĩnh tham lam
em có nghe thấy những lời căn dặn
bảo hãy yêu anh như thông xanh buổi chiều gió và
mây
(gió làm mây bay đi và gió ru nhạc hoàng hôn trên
thông xanh)
dù khôn khó trăm bề vây bủa
dù suốt cuộc đời chúng ta là chịu đựng cho nốt cuộc
căn phần
ở lại bên anh em có bằng lòng
chúng mình sẽ giữ tình nhau thật nồng nàn như
người ta kết những cây bài tam cúc
mùa xuân ngợi ca tuổi mới trở về
nghe nhắc gì đó không em
còn thôi quá nhiều những điều chưa bao giờ nói
được
chiều nay đi lễ chùa chả biết em đã có cầu nguyện gì
cho anh

mưa hoàng hôn nhân chứng tình yêu chúng ta

chiều nay sao em không khóc trên vai anh mừng cho
tình chúng ta khởi sự mở ngõ
bây giờ cơn mưa bão rút tầm tã đã lại tới rồi đó
cất tiếng nòng nọc nhắc gọi tên nhau
và làm trôi quên những giận hờn trên môi hôn chân
thật
nga ơi anh muốn cả thời gian chỉ còn là mưa hoàng
hôn chiều nay
để được ôm em mãi trong vòng tay chẳng nhớ làm
gì những ngày chưa tới
những ngày chưa tới buồn phiền có khi nào muốn
hình dung
nghe nói đẩy em
rất nhiều lần đã vô vàn ân cần anh nhắc dặn
như một lần chúng mình chở nhau bằng chiếc xe
cũ mềm thân yêu ấy và chạy miết điên khùng trong
thành phố những giọt mưa thánh sủng rộn rã đuổi
theo
bay trắng xóa u hoài qua mặt hồ không có người ghé
viếng

III.

Những bài thơ viết sau tháng 4 năm 1975

tuổi già tự vịnh

chùng như vừa đến lượt ta
đưa tay gõ cửa tuổi già sớm nay
quần quanh chẳng chút heo may
cũng nghe xiêu vẹo chân tay rã rời
bèo nhèo nhẵn nhúm tả tơi
này da thịt ấy một thời phương phi
phải đâu nào tiếc nhớ gì
lai sinh kỳ khứ * chu kỳ thân quen
sẽ chờ nơi bến gần bên
khi xe ghé đến bước lên nhẹ nhàng

21.5.2015

(ở bệnh viện về)

*sinh chi lai bất năng khước
kỳ khứ bất năng chi (Trang Tử)
(sự sống đến thì không thể từ khước
và đến lúc kết thúc thì không thể trì hoãn)

như thể

như thể tôi đã trở thành một gã đui mù què quặt và
câm điếc

ừ thì thôi vậy cũng là điều hay
không còn phải nhìn thấy những quay cuồng mùa
may

nhiều quá các vai diễn ngô nghê dở ẹc
không còn phải nghe những lời huênh hoang rỗng
tuếch

đám đông hoan hô đả đảo vọng cuồng
không còn phải dè chừng thứ danh từ độc dược
hết thấy đều là xảo ngữ ngoa ngôn
của rất nhiều những nhân danh và mạo nhận
khi mỗi ngày nơi sân khấu đời vẫn luôn có những kẻ
sắm được vai tuồng lặn đạn

vừa khoác lên người mảnh long bào phục trang
đã vội mộng tưởng hão huyền về một ngày rực rỡ
đăng quang

có thêm được chăng nỗi buồn nào tội nghiệp
chắc rồi không còn phải thốt lời ghen ngào cay
đắng mà từ biệt

vì sự thất vọng này bạn hữu anh em
từ một thời khoảng nào qua đi và bây giờ thình lặng
chùng như cái gã què quặt tôi cũng thật là chết tiệt

khi trở lại Cali.

tôi đã trở lại Cali
như một bất ngờ vội vã
không sắp sẵn dự trù nào
nên chẳng nhớ nổi kỷ niệm gì ở nơi đây
và cuộc hẹn hò thì chưa kịp gặp gỡ là đã chia tay già
từ
làm sao buổi về có thể đem theo được chút nhớ
nhưng
dù chỉ thật nhỏ nhoi ắp khuất.
thôi rồi cái tâm tưởng già nua mỗi mệp này
cũng đã bị vây nhiễm ngập đầy những virus lạ lùng
đó sao
và mọi điều vừa lưu trữ về Cali bỗng dưng chập
chờn quá đỗi

bóng núi mờ xa và biển từ mãi đâu thoáng thì thăm
rất vội
bây giờ phải lẩn nhanh cho kịp vào dòng xe kia hối
hả ngược xuôi
sự đuổi bắt vô tình
ai ngồi trong những lô cốt phòng thủ di động ấy
có thể nào để mà thấy được nhau khuôn mặt Cali
tháng ngày nơi này chừng như cũng đã âm thầm qua
đi
vẫn còn không buổi nào xanh xuân tươi trẻ
mà vội vàng mất hút rồi sao nơi cuối con dốc quanh
quẽ
nắng chiều ô cửa sổ căn phòng người thiếu nữ thảng
thốt buông rơi khế_ tuổi xuân thì
gã khách đường xa tôi buồn bã tạ từ quay gót bước
đi
Cali vẫn lặng lẽ không nói điều gì
thì thôi cũng đành như thôi vậy
một ngày hay một thời khoảng
ở nơi đây Cali.

tháng 9/2013.

vài lời thưa của gã ngụ cư

xin thưa với đất nước Hoa kỳ
cho tôi được bày tỏ như một lời tạ lỗi
khi bây giờ quanh đây
rộn ràng vào mùa chuyển đổi
trong tôi vẫn một nguội lạnh dưng dưng
không chút tha thiết bận tâm Cộng Hòa hay Dân
Chủ
những phát biểu và các điều tuyên ngôn quen thuộc
dường như đã cũ
(ôi những ông chính khách và thân phận nhược tiểu
da vàng đất nước tôi)
có điều gì đó sao bỗng phải ngậm ngừng
và nổi quặn thắt rung rung
Việt Nam.

xin thưa với đất nước Hoa kỳ
cho tôi được bày tỏ như một lời tạ lỗi
mặc bộ quần áo đẹp và bữa ăn ngon mỗi buổi
tôi hiểu về những ân cần từ tâm và vòng tay độ
lượng bao dung

mà cũng không thể nào quên qua sự bội bạc quay
lưng

thản nhiên đến lạnh lùng
này ai đã một thời là đồng minh bạn hữu
oi quê hương khổ hạnh
Việt Nam

xin thưa với đất nước Hoa kỳ
cho tôi được bày tỏ như một lời tạ lỗi
khi long trọng giơ tay ngày tuyên thệ để nhận lấy
điều thay đổi
tôi nghe điệu Folksong rộn rã quanh đây
và cũng ứ nghẹn trong tim bài ca vong quốc
tôi đã ở nơi đây qua những năm tháng dài lạnh buốt
chưa bao giờ nuốt trọn nổi mẫu hot dog và bánh
pizza
quên sao được vương sân nhỏ quê nhà
những bữa cơm khó nghèo qua suốt bao mùa binh
đao lửa đạn

Việt Nam

xin thưa với đất nước Hoa kỳ
cho tôi được bày tỏ như một lời tạ lỗi
gã ngụ cư tôi đã bạc đầu vẫn còn loay hoay mà hỏi
có thật hay không giấc mơ Mỹ và nổi trần trọc khôn
cùng
tổ quốc là đây hay tổ quốc đã khuất nẻo mịt trùng

mong ngóng mãi một buổi về mõi mòn vô vọng
cay đắng đến thế sao
chén rượu nhỏ người ly khách
vời đây thấp thoáng bóng cố hương
khôn khuấy những chiều lạng thềm tưởng nhớ.
Việt Nam

xin thưa với đất nước Hoa kỳ
cho tôi được bày tỏ như một lời tạ lỗi
cái lỗi lầm mà đâu thể nào sám hối
vậy ra tôi đã là kẻ ngụ cư tệ bạc đến vô cùng
sự tệ bạc chân thật và cần thiết
vì cội rễ này nên có một điều vẫn mãi phải tín trung
Việt Nam

mùa bầu cử Tổng Thống Hoa Kỳ_ Houston 10/2012

trang chữ

những mẫu chữ xù xì xấu xí
bạc phếch và bụi bặm
nằm vương vãi nơi từng xó xinh thời gian
thế rồi cuộc gom nhặt và thanh tẩy dịu dàng
xin được đa tạ _ này có ai đó đã nâng niu ân cần bày
biện
những mẫu chữ bỗng hoá thành từng trang chữ vời
vợi biết bao
điều bày tỏ cần thiết đến ngọt ngào
và cả chiều dài cái ký ức ấy cũng rung rung
cùng lời hẹn hò nào ở phía trước
làm sao biết được
đòi quá đổi bất ngờ những điều vui.

(gửi trang t.vấn & bạn hữu)
tháng 9/2012

houston tháng 9

buổi sáng mặt trời có mặt rất im lặng
không nói điều gì với bình minh
dù chỉ một lời chào hỏi khẽ khàng nào đó
và như thế
ngày sẽ lặng lẽ đi qua
buổi chiều mặt trời vẫn im lặng
không nói điều gì với hoàng hôn
dù chỉ một lời tạ từ nhỏ nhẹ nào đó
và như thế
ngày đã âm thầm đi qua
ôi cái thành phố Houston cũ mèm này

những ngã tư đường _những hàng cây_ những cột
đèn _bờ cỏ công viên ghé đá_ những người và xe cộ
tôi đi tìm tôi mỗi một và chưa có được một hẹn hò
đợi chờ
nên không thể nhớ nổi đã uống ly cà phê cuối ngày cái
góc quán nơi đâu
như đã để quên người tình già bên khung cửa sổ ký
ức
gã ngụ cư tôi buồn bã quay về ngang con phố
Bellaire quen thuộc
vừa qua khỏi hầm 59 là đêm đã vội vã tàn nhanh
chẳng kịp nhìn chút trăng sao nào vừa lẩn khuất
đêm dịu dàng và quá đổi thanh lặng
tôi ngỏ lời cảm ơn
nổi cô độc tôi đắm thắm
Houston. Houston
mệnh mang và mệnh mang.

9/2012

nhớ bạn

người đi thôi thế cũng xong
một tôi vẫn giữa long đong quê người
chùng như thoáng hiện môi cười
đàn chùng gảy phím nửa trời hư vô
lạc nhau mây nẻo cơ đồ
đợi ngày trùng ngộ dễ hồ nghìn thu.

(nhớ Nguyễn Văn Chúc_ Houston 5.2.2011)

nhận tin bạn cũ

gửi Đặng Kim Côn

quan san mấy độ biệt xa
bỗng theo trang chữ bạn ta bước về
ngõ chùng giữa một nẻo mê
bao mùa xưa cũ theo về reo vui

tháng 4/2011

sớm mai tôi

bàn thần tay nắm nhẹ tay
bỗng như vừa thấy mình gầy hơn xưa
chắc rằng bao buổi nắng mưa
đã dần phai nhạt từng mùa tóc xanh
giờ thì vẫn giữa loanh quanh
còn đâu lưng vốn cuối canh bạc đời
thật thâm tôi gọi tôi ơi
chỉ nghe vọng lại một trời quạnh hiu

tháng 01/2010

bài lục bát tháng 7

bụng mặt như thể vô tình
che nhanh giọt lệ thương mình chợt lẫn
tháng năm đành đoạn muộn mằn
vèo qua trĩu nặng vết hằn vai nghiêng
cũng là thêm một ưu phiền
ùa vào ký ức ngược miền mộng lung
từ xa bến cũ mịt trùng
tả tơi quê lạ ngượng ngừng ngỡ khi
bàn tay đếm nhảm xuân thì
bàng hoàng nhìn nắng vừa đi khuất chiều

Houston – tháng 7/07

khi rời bến cũ

bến xa nào gọi thuyền tôi
buông hờ con nước bồi hồi nhỏ neo
tàn ngàn nhắc nửa mái chèo
một u uẩn ấy còn treo mạn thuyền
nơi bến mới có bình yên
những con sóng lạ trĩu phiên nào đây
chưa đi đã nhớ bến này
xuôi dòng viễn xứ tháng ngày hoài hương
bâng khuâng trước buổi lên đường
mơ ngày cố quận vẫn vương tay chèo

tháng 10/06

tra vấn

bồi hồi tôi chợt hỏi tôi
đã bao ngày tháng bước đời thấp cao
này khi giữa những lao đao
nhẹ vai túi nhỏ tiêu dao nửa vời
mai rồi rong ruổi quê người
bỗng nghe quen lạ giọng cười nhân gian
chiều phai ly khách ngõ ngang
ngồi quanh thỉnh lặng mệnh mang cô sầu
mây trắng ấy bay về đâu
phương nào quê cũ phai nhàu một tôi

tháng 10/06

mai xa xóm nhỏ

*bỗng sao quanh vắng cảnh nhà
quanh vuông chiếu cũ trải ra thiếu người*

mai tôi xa xóm nhỏ
mà bỗng nghe buồn rung
buổi đi chân chưa bước
sao đã thấy ngập ngừng

mai tôi xa xóm nhỏ
chào căn nhà thân quen
bao tuổi tôi nơi đó
buồn vui và êm đềm

mai tôi xa xóm nhỏ
nhìn bày cháu trẻ thơ
lòng già thêm trĩu nặng
giọt nước mắt thần thờ

mai tôi xa xóm nhỏ
chia tay bạn hữu ơi
bồi hồi xao xuyên quá
những tâm giao một thời

mai tôi xa xóm nhỏ
bỏ quên chuyện sông hồ
thây kệ quanh biển lớn
khua triền sóng nhấp nhô

mai tôi xa xóm nhỏ
xin nhận chút bình yên
lời ân cần đưa tiễn
đi qua những muộng phiền

mai tôi xa xóm nhỏ
nào phải đâu biệt tung
khi vẫy tay giã biệt
là nhắc buổi ngộ trùng

tháng 11/06

kẻ xa quê nhắn gửi

mai bạn về thăm lại quê cũ
cho ta gửi theo trọn nỗi lòng
và rồi còn thêm gì nữa nhỉ
đường như cũng chỉ những hoài mong

từ độ xa quê chiều hôm ấy
trong ta thường khắc khoải khôn nguôi
bao điều ngổn ngang loay hoay mãi
lặng thềm theo mỗi buổi mây trôi

ly rượu voi đầy sao nhạt thếch
bao giờ mới cạn sầu tha hương
để ta rũ sạch bụi viễn khách
đốc ngược cho khô đáy hồ trường

đêm này quê người như lạnh quá
khẽ ép mẩu gió vào tim hoang
không nghe chút hương thừa nồng ấm
ta gọi ta thẳng thốt bàng hoàng

bạn về thưa dùm lời khát hẹn
rằng ta vẫn nhớ nợ quê xưa
canh cánh bên lòng luôn thao thức
đau đáu mãi thôi biết sao vừa

đêm Houston buồn tênh _tháng 01/07

chút hồi tưởng xuân nơi tạp xứ

ngắt một nụ mai trong trí nhớ
vẫn ở đây hỏi hã quê người
quần quanh những tạp âm ồn vọng
khoảnh lặng nào nghe tiếng xuân rơi

thầm đếm vội mỗi dòng xe qua
có ai không xuôi hướng quê nhà
cho tôi gửi theo bao hồi tưởng
gần lại đời chút những mùa xa

khi này cứ như nơi quê cũ
rộn rã lâu rồi mọi sắc xuân
mà đâu quạnh quẽ im lìm thế
ngẩn ngơ hiu hắt đã bao lần

thôi đành ôm giữ đêm xuân trước
rồi cũng qua đi buổi tha hương
quay về vun lại góc mai cũ
đội sớm mùa chào gió ngàn phương

đêm Giao Thừa Đinh Hợi ở Houston _ 17-02-2007

thoáng trong chiều luân lạc

loanh quanh cơm áo quê người
vai nghiêng bóng lệch rồi bởi hoàng hôn
thấp thỏm đi qua nỗi buồn
bước chân xiêu vẹo nghe hồn lặng thính
chợt ra bỗng thấy thương mình
bao mùa lưu lạc ngỡ hình như thôi
cầm bằng cũng đã pha phôi
quê nhà xa lắc cuối trời mây sương
thần thờ ngòi xuống bên đường
vu vơ vầy gọi đoạn trường băng khuâng

tháng 04/07

tờ giấy bạc

trao đưa mấy lượt tay đòi
nhăn nheo nếp gấp rồi bời thảng năm
quần quanh vẫn một kiếp tầm
chu luân quyện mãi mọi căn phần người
đã bao những cuộc khóc cười
qua ngày hoan lạc rã rời nỗi đau
chập chùng muôn sóng biển dâu
vỗ lùa vùi dập phai nhàu tử sinh

*ngày lương đầu tiên nơi quê người –Houston
tháng 6/07*

chợt nghe tiếng hát

gửi anh Duy Trác

tiếng ai hát vọng hư vô
ùa đưa chút sóng giang hồ xôn xao
bàng hoàng ngỡ tưởng chiêm bao
bâng khuâng khua bước nghêu ngao phố người

một ngày

*(ngồi với Phạm Thiên Thư-Bùi Đức Dung-Tô Duy
Khiêm)*

muôn buông một tiếng chữ thề
cho vui nhẹ chút nặng nề sớm nay
nhớ ra còn đến cuối ngày
rượu nào đủ uống cơn say vơi vời
đành thôi như gã hụt hơi
mãi hoài vương vứ chuyện đời quẩn quanh

tháng 05/03

một ngày qua

(cà phê Bắc Hải với PTT-TDK-BĐD)

bước chân qua phố chiều nay
dường như nào thấy một ngày bình yên
cũng là thêm chút chên vênh
ùa theo con sóng lên đênh biển đời
chập chùng giữa những mù khơi
tiếng ai vọng mãi quê người xôn xao
tôi về thoáng một chiêm bao
thấy tôi vừa mới khuấy vào trong tôi

tháng 05/2003

tự vịnh

trong gương thấy gã ngu ngơ
thốt nhiên nhìn kỹ không ngờ chính tôi
nghe như có nổi bồi hồi
bao mùa xuân cũ một thời ở đâu

tháng 07/2000

một ngày của ngựa già

buổi sáng

buổi sáng vào thành phố
ta mở mắt trông ra
toàn mặt người mặt người
ôi quanh nguyên kẻ lạ

buổi trưa

buổi trưa đi trong nắng
hồn gửi tháp mây cao
bay hững về quá vắng
ôi tuổi mơ vẫy chào

buổi chiều

buổi chiều đợi thương nhớ
thôi rồi cuộc lưu đầy
những đồng hành trá hiểm
dao găm đã cầm tay

khi đêm

khi đêm về qua ngõ
chân buồn bước âm thầm
ả giang hồ ngõ khách
này ta kẻ nín câm

giấc mơ

giấc mơ gió nổi cát
yên cương đã tháo rời
vẳng đâu nhịp vó cũ
bỗng dung đêm rất khời

thức dậy

vươn vai dài mỗi mệt
đó rồi cũng một ngày
buồn rưng như muốn khóc
một nơi nào sớm nay

ngày chị đi

*(tặng cô út Huyền Nga –ngày con gái lớn Bích Nga
đi lấy chồng)*

thế là chị đã sang sông
đem theo phận gái quê chồng từ đây
dối trông nước mắt đọng đầy
thơ ngây gãy nét trong ngày chị đi
trắng đêm nhòe lệ bờ mi
chị ơi gần quá xa thì rất xa
bỗng sao quạnh vắng cảnh nhà
quanh vuông chiếu cũ trải ra thiếu người

16 /01/ 1997

ngày đầu năm

một tôi quán sớm bên đường
một tôi ngồi giữa vô thường ở quanh
một tôi năm tháng tàn nhanh
một tôi thẳm nhớ tóc xanh buổi nào
một tôi chợt tỉnh chiêm bao
một tôi vẫn giữa lao xao cõi người

buổi sáng đầu năm ở Vũng Tàu 2004

rượu ngày giỗ bạn

(ngày giỗ đầu anh Dương Hùng Cường)

chén âm dương vỡ giữa đời
thoảng quanh men rượu ngỡ người bên mâm
cuồng say thôi cũng âm thầm
nhấp môi uống nốt mê làm phù sinh

tháng 01/1989

tạ từ trắng

xuôi qua nốt quăng sông đời
gõ thuyền ta hát giữa trời thênh thang
có ai bán mắt trắng vàng
với ta trắng cũng lang thang một thời
bây giờ com áo tả tơi
oi trắng thôi đẩy đàn lờ phôi pha

1989

khúc quân ca mới

thế rồi đất nước bỗng xa khơi
chinh chiến ta đi tiếp một đời
bài hát tự do hồn phơi phới
chẳng chút nao lòng tổ quốc ơi

những nông trường từng sớm bình minh
cũng mờ hôi nhòe mắt lung linh
còn chặng cuối này qua cho nốt
đoạn đời hay đoạn đường chiến binh

như bước vào mùa huân nhục mới
tay cuốc dài thay khẩu súng trường
cấp hiệu nào thêm đời trai trẻ
nhớ mãi khôn nguôi những nẻo đường

ta thấy ta trong mắt đồng đội
vẫn còn chằng ánh lửa niềm tin
có chút gì băng khuâng xao xuyến
đừng vội bối rối hãy ngừng nhìn

nụ cười vui giữa đời thương khó
vai áo tù ngộ sắc chiến bào
hát nhảm quân hành mơ vào trận
mộng mãi cho đầy gói chiêm bao
(*Trại tù cải tạo Vĩnh Quang, Vĩnh Phú 1980*)

bây giờ anh đã có em là vợ

phải nhớ lấy ngày hôm nay nghe không em
ngày 13 tháng Giêng của những thời gian còn lại
một ngày 13 mà mọi người hết thấy đều kiêng ngại
một ngày của chúng ta anh và em
hãy ngỏ lời cảm ơn tất cả
cảm ơn thời gian kỷ niệm cũ mềm yêu dấu
cảm ơn hạnh phúc
dù cánh cửa hạnh phúc bao giờ cũng đóng kín thật
im lìm

em có nhớ đem theo cái búa cho anh
phải đập vỡ và mở tung như cánh cửa quán hồn anh
đội đón người khách đầu- tiên-cuối –cùng- em đã
đến không bao giờ còn quay mặt cát bước bỏ đi
hình như gã tình lang tôi tộ anh đã có một đời quá
dở
dốc cạn vốn liếng hơn hờ đặt vội vã nhâm cửa trên
chiếu bạc dăm ba kẻ ngồi vật ngẩn ngơ
nên bây giờ chả còn gì làm tặng vật hỏi cưới em cho
tròn sính lễ
dăm ngón tay gầy đếm nốt mãi thời gian nào đã qua
đầy cay đắng muộn phiền

châm điều thuốc vu vơ thương mình mỉm cười cất
tiếng chào hỏi từng buổi sớm mai
nổi xa lạ hoài hoài lẫn quất vây quanh
sự thình lạng vẫn là luôn luôn cần thiết
thôi bây giờ để anh xưng đại là vương tước và gọi
chiếc xe cũ kỹ ọp ẹp mỗi ngày ấy là con ngựa ô già
rồi thì thầm nhắc với em một chút êm đềm một chút
tình tứ như những ngày yêu nhau
và phong cho em làm nàng ái khanh yêu dấu con
chó nhỏ hay giận hờn mắt ướt
những buổi chiều anh đến trễ hẹn hò
không biết bao nhiêu người đã giờ tay vẫy chào trên
đoạn đường anh đón em về đại dinh cái hộp diêm
nhỏ hẹp thiếu mọi tiện nghi cần thiết
hãy nhỏ lệ chan hòa đi em
đó thôi lời thư tỏ tình hôm nao đã trở thành vuông
thiếp hồng mở toang cánh cửa quá khứ
xin trang trọng ngỏ lời cảm tạ đêm
đêm dịu dàng kỷ niệm như đêm nay của ánh sáng
hãy im lặng nghe thương yêu tuyệt diệu trở về
quên tuốt đi những lo sợ đợi chờ rình rập
cho dù cuộc sống mai rồi cũng vẫn là khó khăn
gạo lên giá sữa cho con trai đầu lòng cũng lên giá
và những đồng lương cuối tháng đòi lính anh chân
thật khiêm tốn chả còn dư dả chia sẻ với bạn hữu
anh em
mẫu bánh mì buổi sáng ba mươi đồng
có mắt môi dấu yêu no mãi một đời nghèo túng

ly cà phê điều thuốc đầu ngày ngọt ú trâm ngàn nỗi
nhớ nhưng
chúng mình vẫn là những kẻ tình nhân yêu nhau như
những ngày đầu hò hẹn
ơi này em yêu dấu
phải khóc nữa đi cho cạn khô nước mắt
mai rồi chả bao giờ còn có lần bồi rối nghẹn ngào
em có nghe đó không muôn ngàn nhã nhạc reo vui
và những lời chúc tụng
tiếng âm thanh mới rộn rã chào mời
anh bỗng thấy hồn mình trở lại trẻ thơ
thêm một nụ hôn thâm thật vội
như thẹn thùa môi cười e ấp hôm nào
đề bây giờ anh đã có em là vợ

13.01.1973 ở Sài Gòn

(bài thơ cũ của ngày cưới)

về một gã du ca

nhớ Trần Tú Ngô Mạnh Thu

gã du tử bỗng đi xa
bỏ quên bài hát quê nhà nơi đâu
chùng như mãi vọng cung sầu
khúc du ca ấy còn câu cuối cùng

chùa Giác Uyển_ Phú Nhuận 21.8.2004

người về nghìn thu

nhớ Tô Duy Khiêm

thì thôi đến lúc phải về
vấn vương đã hết nặng nề sát na
quần quanh nửa cõi ta bà
buồn vui nơi đây cũng là đắng cay
đoạn trường ấy căn phần này
bây giờ yên nghỉ cho đầy nghìn thu

Houston, Giao thừa Canh Dần 2010

bài cho tôi

xòe tay nhắm đếm đại khôn
chùng như đời đã hoàng hôn bao giờ
loanh quanh giữa cõi ngẩn ngơ
riêng ta một chỗ ngu khờ nơi đâu
chập chùng vẫn đầy biển dâu
sóng xô chưa hết dải dầu tháng năm
muộn mẫn còn chút ăn năn
bờ xa cát xóa vết hằn bước chân
cũng đành thương lấy một thân
văn chương nửa chữ nông dân nửa cây

ngọc tự nhà thơ của cuộc đời

ngọc tự xuất thân từ trường Đại học Luật và làm thơ viết văn từ lúc còn sinh viên. Thơ văn của ngọc tự trước ngày 30 tháng Tư năm 1975 không nổi lắm và là những nỗi khắc khoải khôn nguôi của thân phận con người trước chiến tranh, trước những phi lý của cõi người.

*tôi gọi tên em yêu dấu nồng nàn
thật mơ hồ vì chả biết chúng mình yêu nhau
em có mặt như những gì quanh đây
thí dụ khẩu súng viên đạn đồng tôi đã bắn thành
thạo
hay cái lưỡi lê sáng hoắt đợi chờ
một lần đâm rất ngọt
tôi cũng còn nhiều tính toán rắp tâm thực hành
em có biết bài hát buồn
như ngày tháng dài quê hương chinh chiến
không còn ai đủ nước mắt khóc than*

ngày 30 tháng Tư năm 1975 xảy ra, ngọc tự đi cải tạo từ Hóc Môn ra Phú Quốc về Long Giao rồi ra tới Hoàng Liên Sơn sát biên giới Trung Quốc và cuối cùng về Vĩnh Phú, thế là thơ ngọc tự đột nhiên mới lạ, đột nhiên hay hẳn ra :

thế rồi đất nước bỗng xa khơi
chinh chiến ta đi tiếp một đời
bài hát tự do hồn phơi phới
chẳng chút nao lòng tổ quốc ơi

những nông trường từng sớm bình minh
cũng mờ hôi nhòe mắt lung linh
còn chặng cuối này qua cho nốt
đoạn đời hay đoạn đường chiến binh

như bước vào mùa huấn nhục mới
tay cuốc dài thay khẩu súng trường
cấp hiệu nào thêm đời trai trẻ
nhớ mãi khôn nguôi những nẻo đường

ta thấy ta trong mắt đồng đội
vẫn còn chặng ánh lửa niềm tin
có chút gì băng khuâng sao xuyên
đừng vội bối rối hãy ngừng nhìn

nu cười vui giữa đời thương khó
vai áo tù ngõ sắc chiến bào
hát nhắm quân hành mơ vào trận
mộng mãi cho đây gói chiêm bao

Ra khỏi trại cải tạo ngọc tự gặp lại Dương Hùng Cường, Hoàng Hải Thủy, Đoàn Quốc Sĩ, Vũ Bằng, Lý Thụy Ý, Duy Trác. Tất cả bàn nhau dùng văn chương chữ nghĩa lột trần bộ mặt phi nhân của bọn

Việt cộng toàn trị đều cẳng xỏ lá ba que. Két quả tất cả cùng bị bắt và đưa ra tòa. Dương Hùng Cường bỏ xác trong biệt giam nhà tù, còn ngọc tự tù thêm gần năm năm nữa.

Sau lần tù thứ hai, thơ ngọc tự đã cất cánh bay cao bay xa, rất xa

*cuối trời bạn đã ngủ yên
có còn vương chút muộn phiền nào đâu
nơi đây thì vẫn biển dâu
dăm ba bạn cũ ngập đầu trùng vây*

Cái phong sương, cái bão táp của cuộc đời quả đã tác động tới nơi sâu thẳm của hồn thơ ngọc tự nhưng ngọc tự thì vẫn luôn cho rằng :

*trong gương thấy gã ngu ngơ
thốt nhiên nhìn kỹ không ngờ chính tôi
nghe như có nổi bồi hồi
bao mùa xuân cũ một đời ở đâu*

ngọc tự đã thành nhà thơ làm thơ cho đời, làm thơ cho cõi tử sinh, làm thơ cho những lụy phiền của cuộc sống và thơ ngọc tự càng ngày càng hay.

Hồ Nam

(trích trong “100 khuôn mặt văn nghệ sĩ” của Hồ Nam và Vũ Uyên Giang_nhà xuất bản Đất Sóng Hoa Kỳ 2006).

Vài hàng về tác giả

■**ngoctữ** làm thơ viết văn từ những năm tháng đi học (1965-1969) và thời quân ngũ ở Không Quân (1970-1975). Tiếp tục không đều đặn từ sau 1975 cho đến nay.

■**một vài dấu mốc :**

_ trong nhóm chủ biên bán nguyệt san văn học thời đàm Quân Chúng (1966-1971)

_ cộng tác viên tuần báo Diễn đàn Chính đảng (1971)

_ thư ký tòa soạn Tập san Lý Tưởng Không Quân (1974-1975)

_ bị chính quyền cộng sản bắt giam năm 1984 và đưa ra tòa năm 1988 trong vụ án các văn nghệ sĩ quen gọi là “những tên biệt kích cầm bút”, vì liên lạc và gửi bài cho Văn bút Việt Nam Hải ngoại tại Paris (1981-1984)

_ tham dự trang T.Vân & Bạn hữu từ 2012

■**các ấn bản Thơ dạng ronéo type :**

_ quê hương_tôi_và em. 1968_Từ Thức ấn hành

_ điệp khúc đời.1969_tạp chí Quân Chúng ấn hành

_ những mảnh tình rời.1970_tạp chí Quân Chúng ấn hành

_ ở cuộc tình này.1971_Từ Thức ấn hành

ngoctự

**những dòng chữ
từ
năm tháng**

**Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
Ấn bản điện tử
2016**

©T.Vấn 2016

